

Lilsagn saa bestemt og klart, som dette Thing paa nogen Maade kunde ønske det. Dette Thing behøvede ikke at tage noget Forbehold med Hensyn til, hvad Betydningen af dets Afstemning skulde være, thi inden nogen Taler havde behøvet at udtale Thingets Anskuelse i saa Henseende, havde Ministeren allerede foregrebet Spørgsmaalet ved strax paa Forhaand at sige: Det er ikke Meningen fra Nogens Side, at dette skal være endeligt; det er kun en rent sieblikkelig Foranstaltning. Efter en Udtalelse fra den nuværende høitærede Kirke- og Undervisningsminister vilde Thinget imidlertid allerede dengang have taget Spørgsmaalet under Overveelse, hvis det ikke var blevet filltet i Udsigt, at det skulde komme frem til næste Aar, men saa kom det ogsaa frem, thi saa fandt Thinget, at nu gik det for vidt, nu maatte man søge at hidføre en Løsning. Det blev navnlig af den nuværende høitærede Kirke- og Undervisningsminister klart og bestemt udtalt, hvilken Uret der var tilføjet Universitetet, og at man maatte komme til en Løsning. Der blev da nedsat et Udvalg, og dette Udvalg foreslog at eftergive Universitetet den Gjæld, som det havde paadraget sig, at lette Universitetet for de Byrder, som afstedkom Underbalance, at skaffe det Tilskud, kort sagt, at tildeiebringe fornøden Balance mellem Indtægt og Udgift. Det andet Thing vilde imidlertid ikke gaa ind herpaa. Sagen kom da til et Fællesudvalg, men nu er der det at lægge Mærke til, at, om end Udsaldet ganske vist ikke blev fuldt ud tilfredsstillende, forsaavidt som Universitetet ikke fik Alt, hvad det havde Krav paa, saa udrettedes der dog Noget til Universitetets Bedste i dette Fællesudvalg, idet Universitetet dog fik noget Tilskud, nemlig en Sum af 150,000 Kr. Det har altsaa vist sig, at Forhandlingen i Fællesudvalget med Hensyn til Universitetets Forhold dog paa ingen Maade var aldeles frugtesløs, og det Spor, som der er angivet, kan jo derfor ikke paa nogen Maade skræmme os fra at vende tilbage dertil. Men nu kunde man jo igjen spørge: Ja, men var det nu Nok, der opnaaedes? Burde dette Thing have taget derimod? Vi maa jo erindre, hvorledes Situationen var. Der var langt større og vigtigere Ting, som først og fremmest stode paa Dagsordenen, end det, som angik Universitetets Forhold. Det var Ministerier, som der forhandlede om, og forsaavidt stod jo ganske vist Universitetet kun i anden Række. Det var altsaa ogsaa en politisk Lakt, en Resignation, som de givne Omstændigheder paaførte dette høie Thing, at nøies med Afdrag i Forventning om, at der vilde komme det Dieblit, da den endelige Opgivelse maatte finde Steb. Nu kunde man imidlertid spørge: Hvad er da Betydningen af, at det saaledes blev bestemt i Fællesudvalget, at Universitetet skulde have disse 50,000 Kr. Det ses undertiden af de Betænkninger, som ere afgivne

af det andet Things Udvalg, at det skulde se ud, som om man var enig om, at der skulde være et ordinært Tilskud paa 50,000 Kr. til Universitetet. Jeg tror, at denne Paastand paa ingen Maade kan gøres. Det er hverken fra Regjeringen eller fra dette høie Thing anerkendt, at Meningen dermed skulde være, at der nu skulde være et staaende Tilskud, der ikke gik ud over 50,000 Kr., og hvis man ønsker et Denis for denne Kjendsgjæning, saa forekommer det mig, at man har det i den næste Finantslov, der derefter blev forelagt, thi der begjærede jo den nuværende høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Tilskud paa 100,000 Kr. til Universitetet. Hvis det er Meningen, at Universitetet nu for Fremtiden skulde have et saadant staaende Tilskud af 50,000 Kr., forekommer det mig at være givet, at der ikke vilde være blevet begjæret et Tilskud paa 100,000 Kr. til Universitetet, og jeg tror, at det er af Interesse at lægge Mærke til de Ytringer, hvormed den høitærede Minister anbefalede Forslaget i Folkethinget: Jeg antager, at man vil blive staaende ved Konsekvensen af, hvad der blev vedtaget ifjor, og derfor holde paa de 100,000 Kr., som jeg har foreslaaet. Det forekommer mig, at det klart nok er fremhævet fra Regjeringens Side, at Meningen ikke var, at den betragtede sig som bunden ved de 50,000 Kr., saa at den skulde være udeluffet fra at begjære et høiere Tilskud. Og saa kom det næste Aar. Der kunde man synes, at der var et Argument for den Betragtning, at de 50,000 Kr. skulde være det høieste, thi der begjærede ganske vist fra Regjeringens Side kun 50,000 Kr., men saa viste det sig ogsaa, at da Forslaget kom til dette høie Thing, ja, saa blev de 50,000 Kr., som vare begjærte af Regjeringen, satte op til 100,000 Kr., altsaa til det Dobbelte. Derigjennem forekommer det mig, at dette Thing har udtalt, at det heller ikke ansaa de 50,000 Kr. i nogen Henseende som en saadan Sum, som man ikke maatte overskride med Hensyn til Tilægget. Paa denne Maade viser det sig altsaa, at det Resultat, som man naaede ved Overenskomsten i Fællesudvalget, paa ingen Maade er at anse som Uudet end som en sieblikkelig Overenskomst eller som et Afdrag, idet Spørgsmaalet om en endelig Ordning fremdeles skulde være forbeholdt. Jeg skal blot henvise til, at paa Forslag til Finantslov for 1877—78 begjærede Regjeringen et Tilskud paa 110,000 Kr., med en Bemærkning om, at et aarligt Tilskud paa 110,000 Kr. vilde være nødvendigt for at ikke under nogenlunde normale Forhold en yderligere Tilbagegang i Universitetets Formue skulde finde Steb. Paa Finantsloven 1878—79 begjærede der et Tilskud af 100,000 Kr. Det forekommer mig derfor, at naar man ser tilbage til Fortiden, vil det vise sig, at der egentlig kun en enkelt Gang er forlangt 50,000 Kr. fra Regjeringens Side, og dette Lavmaal, som man egentlig ikke